

۱۴

پروتکل سلامت برای اول مهر کرونایی

همه امکانات رفاهی خودروها لزوماً کاربردی نیست
اما شما حتما هزینه‌اش را می‌پردازید!

۱۰ آپشن بی‌مصرف

۱۵

گفت‌وگو با امام جمعه زابل درباره ظرفیت‌ها و مشکلات سیستم

مامدیر می‌خواهیم نه پول!

زندگی

پنجشنبه ۲۰ شهریور ۱۳۹۹ :: شماره ۵۷۵۲

۱۶

جامعه

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۲

#کارگر-قرداد

رضاییا از تهران:

وزارت محترم کار همان طور که به افزایش حقوق کارگران توجه می‌کند، بهتر است به قراردادهای این قشر که با مشکلات بسیار زیاد مواجه اند نیز نگاهی بیندازد، چرا که بسیاری از کارگران قراردادهای سفید امضا یا سه ماهه دارند که این موضوع باعث نبود امنیت شغلی ایشان شده‌است.

#کرایه-تاکسی

اسدی از تهران:

این روزها به دلیل کرونا، برخی رانندگان تاکسی کرایه خود را افزایش داده‌اند و بیش از سه مسافر نیز سوار می‌کنند. از مسؤلان تقاضا داریم به این مشکل شهروندان رسیدگی کنند، زیرا معمولاً این بی‌قانونی به دعوای مسافرو راننده ختم می‌شود.

#بورس-دولت

تیزی از تهران:

تأیمنی که هدف دولت در بازار بورس تأمین کسری بودجه خود باشد، وضع بازار بورس آن است و سرمایه‌گذاران خرد بیشترین ضرر را می‌بینند.

#خودرو-بازار

صابونی از تهران:

خودروسازان مدعی افزایش قیمت خودرو و نزدیک شدن قیمت کارخانه به بازار برای کنترل نرخ خودرو در بازار آزاد بودند، ولی با وجود گرانی چندباره قیمت خودرو، نرخ بازار نیز رشد کرد و حتی اختلاف نیز بیشتر شد.

#حمایت-مصرف

کننده

فلاح از یزد:

شورای رقابت و سازمان حمایت‌مصرف‌کننده هیچ نقشی در قیمت‌گذاری کالاها ندارند و بیشتر سازمان‌هایی برای حمایت از تولیدکنندگان هستند.

#شهرک-ابریشم

توکی شهیمزاده از کرج:
اتوبوس‌های شرکت واحد کین مهر کرج وارد شهرک ابریشم نمی‌شوند و ساکنان این شهرک با مشکلات بسیاری برای تردد مواجه هستند.

#انسولین-نیاز

ناظم‌زاده از تهران:

۲۵ سال است انسولین مصرف می‌کنم و هر بار که برای خرید می‌روم فقط دو عدد تحویل می‌دهند که این مقدار برای یک هفته کافی است. اگر این دارو در کشور وجود ندارد پس چرا در بازار آزاد به قیمت ۴۰ هزار تومان به فروش می‌رسد؟

#دلار-صف

شهرندی از تهران:

صف‌های طولانی خرید دلار نتیجه مداخله دولت در بازار بورس است و باید منتظر نتایجی بدتر از وضع موجود باشیم.

فقط شنیده بودیم که روستا در پنج کیلومتری اهواز قرار دارد و مسیر دقیق آن را نمی‌دانستیم. ابتدای اولین فرعی، خودرویی پارک کرده‌است. به کنار خودرو می‌رویم و از سرنشینان آن می‌پرسیم مسیر صفیره از کدام سمت است؟ یکی از آنها پاسخ می‌دهد که بومی این منطقه نیست و فقط همین حوالی کار می‌کند. از همین پاسخ می‌فهمیم که مسیر را به درستی آمده‌ایم و همان فرعی، ابتدای روستای صفیره است. روستایی نفت خیز از توابع بخش غیژانیه در ۱۵ کیلومتری غرب اهواز که در محاصره ۶۰ حلقه چاه نفت قرار دارد اما شده محل دفن زباله‌های اهالی مرکز استان خوزستان و علاوه بر مشکلات ناشی از مجاورت با زباله‌ها، اهالی صفیره با مسائل دیگری از جمله بیکاری و خشکی مزارع و نخلستان‌ها نیز دست و پنجه نرم می‌کنند.

زینب مرزوقی

جام جم

به محض این‌که به روستامی‌رسیم، رئیس شورای روستای صفیره از راه می‌رسد و از ما می‌خواهد با خودرویمان پشت او حرکت کنیم. ما را به سمت خانه‌اش می‌برد. از خودرو که پیاده می‌شود، با خودش حجم زیادی از برگه‌هایی را خارج می‌کند که به نظر می‌رسد برگه‌های ۸۴ اسیر شده در پروکراسی‌های اداری و نامه‌نگاری‌های تکراری است. زیرسایه‌بان حیاط خانه‌اش می‌ایستیم تا درباره صفیره و رنج اهالی‌اش صحبت کنیم. او از درد نامه‌نگاری‌های بی‌سرانجام می‌گوید و مهرهایی را نشانمان می‌دهد که معلوم است مدت زیادی از حک شدنشان بر برگه‌های کاغذ گذشته و حالا رنگ شده‌اند.

روستا ۱۰۰ خانوار دارد و در میان خانوارهای آن حداقل ۶ نفر بیکارند. رئیس شورای روستای صفیره توضیح می‌دهد از زمان حفر چاه‌های نفت در اطراف این روستا، قریب به اتفاق زمین‌های کشاورزی آن نیز غیرقابل کشت شدند. آن‌طور که شهید نواصری می‌گوید، شرکت نفت نیز بعضی زمین‌ها را تصرف کرده و بعضی‌ها را هم به قیمت بسیار ناازل از اهالی صفیره خریده‌است. به گفته او، اگر هم مردم زمین‌هایشان را برای بهره‌برداری از چاه‌های نفت به شرکت نفت تحویل ندهند، این شرکت از آنها شکایت می‌کند و مدعی دریافت خسارت توقف کار می‌شود. به همین دلیل هم مردم این روستا مجبور می‌شوند که از خیر زمین‌هایشان بگذرند.

رئیس شورای روستای صفیره البته از خدماتی که شرکت نفت به اهالی این روستا ارائه کرده هم قدر دانی می‌کند، اما تاکید دارد ساخت یک مدرسه و یک مسجد از سوی این شرکت، به هیچ وجه برای روستایی که ۶ حلقه چاه نفت احاطه‌اش کرده، کافی نیست. نواصری معتقد است که شرکت نفت می‌تواند در پست‌ها غیر تخصصی مورد نیاز بیمانکاران مانند نگهبانی و مشاغل خدماتی از اهالی صفیره استفاده کند.

کشکول دره‌های اهالی صفیره

نداشتن زیرساخت‌های آموزشی مناسب نیز از دیگر مشکلات اهالی صفیره است. در این روستا فقط یک مدرسه ابتدایی وجود دارد که یک نوبت آن دخترانه و نوبت دیگرش پسرانه است. به همین دلیل نوجوانان این روستا ناچارند برای تحصیل در مقطع متوسطه اول یا دوم به اهواز بروند. این در شرایطی است که برخی خانواده‌ها

هم می‌گویند که هیچ شبکه بهداشتی در این روستا وجود ندارد و اهالی آن برای دریافت خدمات بهداشتی مجبورند به روستای پایینی یعنی ثرومی مراجعه کنند.

بوی بد زباله، سوغات شهر همسایه

سایت زباله‌کلانشهر اهواز که در حوالی روستای صفیره قرار دارد، سوغات اهالی شهر همسایه برای مردمان دردمند این روستاست. سائتی که البته نه فقط بوی بد آن آفت همیشه زندگی مردم صفیره است، بلکه آتش‌سوزی‌های گاه‌وبیگاهش نیز ساکنان این روستا را با مشکلات تنفسی فراوانی روبه‌رو کرده‌است.

از سوی دیگر، آن‌طور که رئیس شورای روستای صفیره توضیح می‌دهد، سازمان مدیریت پسماند شهرداری اهواز نیز مطالبات مربوط به سال‌های گذشته روستای صفیره را هنوز پرداخت نکرده‌است. به گفته نواصری، این سازمان حتی به تعهدات و صورتجلسه‌هایی که به تأیید فرمانداری شهرستان اهواز رسیده نیز پایبند نبوده‌است. مساله‌ای که در توضیح بیشتر آن می‌گوید: براساس صورتجلسه دهمین جلسه شورای سلامت شهرستان اهواز در سال ۹۳، سازمان پسماند موظف می‌شود هفته‌ای یک‌بار زباله‌ها را از مخازن روستای صفیره جمع‌آوری کند و به سایت محل دفن پسماند انتقال دهد. پس از طرح این موضوع در هیات‌مدیره سازمان پسماند نیز تصمیم گرفته می‌شود این کار توسط شورای اسلامی روستای صفیره انجام شود و این سازمان بابت واگذاری مسئولیت خود، ماهانه دو میلیون تومان به حساب شورای روستا واریز کند. اما براساس صورتجلسات شورای اسلامی روستای صفیره، این روستا هنوز به اندازه ۱۲ ماه از سال‌های ۹۴ و ۹۶ از سازمان پسماند اهواز طلبکار است.

بی‌آبی، علت اصلی کاشت نهال‌های بی‌ثمر

با وجود این‌که اهالی روستای صفیره در سال‌های اخیر بسیاری از مزارع و نخلستان‌هایشان را از دست داده‌اند، اما اداره کل منابع طبیعی استان خوزستان به جای صدور مجوز بهره‌برداری از زمین‌های اطراف روستا برای کاشت نخل، در راستای تثبیت خاک این منطقه در این زمین‌ها نهال‌های بی‌ثمر کاشته‌است. موضوعی که همواره مورد انتقاد مردم این روستا قرار گرفته و حواشی زیادی را به همراه داشته‌است. عبدالرضا دانایی، معاون فنی اداره کل منابع طبیعی خوزستان درباره حواشی پیرامون این ماجرا به جام جم توضیح می‌دهد: چند وقت پیش، ساکنان صفیره برای حل این مساله به دفتر نماینده ولی فقیه در استان خوزستان مراجعه کردند. حجت الاسلام موسوی فرد نیز نماینده‌ای را به نام آقای رشنویی برای پیگیری موضوع تعیین کردند و همراه ایشان به روستای صفیره مراجعه کردیم و در نهایت مشخص شد منابع طبیعی در زمین‌های به زیر کشت رفته اراضی ملی هم کشت نکرده‌است، چه برسد به این که بخواهیم زمین‌های کشاورزی اهالی را زیر کشت نهال‌های غیرمثمر ببریم. دانایی همچنین تاکید دارد که نهال‌کاری‌های انجام شده در صفیره، براساس تحقیقات سازمان جنگل‌ها و مراتع کشور است. او معتقد است این منطقه، کانون شماره ۳ گردوغبار با منشأ داخلی است و کارهایی که در آن صورت گرفته نیز صرفاً در اراضی منابع ملی است. معاون فنی اداره کل منابع طبیعی خوزستان درباره امکان کشت نهال مثمر در این زمین‌ها نیز می‌گوید: در آن منطقه به طور کلی مشکل تأمین آب وجود دارد. اگرچه در سیاست سازمان جنگل‌ها نیز کاشت نهال مثمر تعریف نشده اما برخی اهالی بومی برای تثبیت کانون گرد و غبار در آن زمین‌ها نخل کاشته‌اند. این در حالی است که این نخل‌ها نیاز به آبیاری دائم دارد و اکنون این منابع آبی در دسترس نیست.

وقتی ما صحبت‌های رئیس شورای روستای صفیره را با محمدرضا ایزدی، عضو شورای شهر اهواز در میان می‌گذاریم، او تاکید می‌کند اگر صنایع جانی در مجاورت سایت دفن زباله صفیره وجود داشت، دیگر مسائلی مثل آتش‌سوزی‌ها نیز گریبانگیر این سایت نمی‌شد. با این حال، وقتی از ایزدی می‌خواهیم توضیح ده‌د که با وجود همه این مشکلات، اکنون شهرداری اهواز چه مسئولیتی در قبال مردم صفیره برعهده دارد، او با این ادعا که محدوده فعالیت شهرداری، سازمان پسماند و شورای شهر تنها مختص به شهر اهواز است، تاکید می‌کند روستای صفیره خودش یک شورایاری دارد که باید به وظایف قانونی خود در قبال این روستا عمل کند.

زمین‌های خشکیده نفتی

رئیس شورای روستای صفیره که دل‌پری از دردهای اهالی روستایش دارد، بعد از گفتن از این دردها، دست‌آخر کاغذ‌هایش را جمع می‌کند و سر جایش بازمی‌گرداند. بعد هم با یکدیگر به زمین پشت خانه‌اش سری می‌زنیم. زمینی که ابتدا از انتهای آن را لوله‌های نفت مانند چند خط‌کش بلند نشانه‌گذاری کرده‌اند و در کنارش با فاصله چند متری نهال‌های کوچک نخل نیز کاشته‌است. نواصری می‌گوید پیش از کشیدن این لوله‌های نفت، اینجا زمین کشاورزی بوده و حالا به زمینی نسبتاً خشک تبدیل شده‌است. به همراه نواصری، روستا را دور می‌زنیم تا سراغ یکی دیگر از اهالی آن برویم. به منزل ابوخرعل می‌رسیم. خانه‌ای که چند متر بیشتر با لوله‌های نفت فاصله ندارد و در همسایگی با ثروتی عظیم واقع شده‌است. صاحب این خانه تعریف می‌کند که روزگاری ۴۰ هکتار زمین کشاورزی داشت. اما امروز هیچ خبری از آنها نیست.

او درباره دلیل از بین رفتن زمین‌هایش این‌گونه توضیح می‌دهد: اداره کل منابع طبیعی استان خوزستان، طرحی برای تثبیت ریزگردها و ماسه‌ها اجرا کرده و در راستای اجرای این طرح در ۴۰ هکتار زمین کشاورزی درخت بی‌ثمر کاشته‌است. این درحالی است که من با به زیر کشت بردن این ۴۰ هکتار از طریق کشت دیم، هرچند اندک اما که چند متر بیشتر با لوله‌های نفت فاصله ندارد و در همسایگی با ثروتی عظیم واقع شده‌است. صاحب این خانه تعریف می‌کند که روزگاری ۴۰ هکتار زمین کشاورزی داشت. اما امروز هیچ خبری از آنها نیست.

حرف‌هایمان که با ابوخرعل تمام می‌شود، از صفیره خارج می‌شویم. هنوز به جاده اهواز نرسیده‌ایم که به‌طور اتفاقی نگاه‌مان به آتشی که در بالای تاسیسات نفتی نزدیک به صفیره در حال سوختن است، دوخته می‌شود و همزمان به کودکی گمشده کودکان صفیره و زمین‌های تشنه این روستا می‌اندیشیم. بعد هم به یاد حرف پایانی ابوخرعل می‌افتیم که می‌گفت: «کاش در این لوله‌ها آب جریان داشت. لاقال آب آبادی می‌آورد، اما حالا نفت زندگی را از ما گرفته‌است.»

بی‌توجهی

به مسؤولیت اجتماعی

شرکت‌ها و سازمان‌های اجرایی در هر منطقه‌ای که فعالیت می‌کنند، باید در قبال اهالی منطقه و جوامع محلی، «مسؤولیت اجتماعی» خود را بپذیرند. عمل و پایبندی به مسؤولیت‌های اجتماعی همسایگان چاه‌های نفت نیز به عهده متولیان شرکت نفت است. اما با نگاه به روستای صفیره و دیگر روستاهای بخش غیژانیه شهرستان اهواز می‌توان گفت در چند دهه اخیر، پایبندی نسبت به این مسؤولیت، فقط در حد شعار یا اجرای موارد اندک و انگشت‌شمار بوده‌است.

مجتبی یوسفی، نماینده مردم اهواز در مجلس شورای اسلامی نیز در گفت‌وگو با جام جم ضمن تأیید همین نکته، در این باره توضیح می‌دهد: برخی افراد، اجرای مسؤولیت‌های اجتماعی را لطف می‌دانند، اما واقعیت این است که این یک قانون است. از جمله موارد قانونی در این رابطه، گرفتن حق آلودگی است. هنگامی که یک محصول آلوده در حال تولید است و برای همسایگان آن، خطرناک محسوب می‌شود، باید حقوقی برای جوامع محلی در نظر گرفته شود. قانونگذار هم برای جبران این آلودگی و در نظر گرفتن یک منبع بودجه برای اهالی منطقه، حق آلودگی را در نظر

گرفته‌است.

آن‌طور که او می‌گوید، یک‌درصد از تولید محصول آلوده به عنوان حق آلودگی محسوب می‌شود. اکنون نیز در حوزه تولید نفت، شرکت نفت به ازای هر بشکه‌ای که می‌فروشد ۱۴/۵ درصد کارمزد می‌گیرد. اما به گفته یوسفی، وزارت نفت برای کاهش حق آلودگی اهالی، اقدامی غیرقانونی انجام می‌دهد و این ۱۴/۵ درصد را به یک‌درصد از هفت دلار تبدیل می‌کند.

یوسفی با تاکید بر این‌که نمایندگان باید هر چه سریع‌تر به این مساله ورود پیدا کنند، عنوان می‌کند: البته من معتقدم اعتراض اصلی را باید نمایندگان دوره گذشته مجلس عنوان می‌کردند و چون آنها هیچ واکنشی نشان ندادند، در بودجه سال ۹۹ سهم ناچیز خوزستان از نفت تقلیل پیدا کرد و مبلغ حق آلودگی نیز کمتر شد.

او همچنین تاکید دارد از سهم ۳ درصدی استان‌ها از منابع نفتی، ۲ درصد آن برای مناطق محروم و یک‌درصد برای مناطق نفت‌خیز است. اما به گفته نماینده مردم اهواز در مجلس، اکنون وزارت نفت با دور زدن قانون این ۳ درصد را بدون تفکیک هر کدام از آنها به استان‌ها تخصیص می‌دهد.

یوسفی در ادامه بازم به لزوم پایبندی به مسؤولیت‌های اجتماعی از سوی شرکت نفت اشاره می‌کند و می‌گوید: در بحث وظایف اجتماعی نیز قانون‌هایی وجود دارد. نوک پیکان مسؤولیت‌های اجتماعی در مناطق نفت‌خیز مخصوصاً در غرب کارون، باید محرومیت‌زدایی باشد. بخش عمده بار ترافیکی جاده‌های مواصلاتی این مناطق در اختیار شرکت‌های نفتی است. این شرکت‌ها در این رابطه نیز می‌توانند به مردم خدمات ارائه کنند. هر چند کارها و خدماتی انجام شده اما انتظار می‌رود شرکت ملی و وزارت نفت به تعهدات اجتماعی خود بیشتر ملتزم باشند.